

Zerubável Gilád

Titkok mélye

A kék mező esti csöndjében halkan susogó lombok közt
kőrösfák nyújtják sovány karjukat a szélnek.

Elnémult már a szürke út is.
Az árván maradt nyári ugaron,
mint oltalomért reszkető szív,
mely fél egyedül a sötétben,
súlyos földdarabok, holt rögök fekszenek.

Mintha a vidámság örök száműzött volna e tájról,
eltűntek rég a szénaillatú dalok, a mécs lángja,
s a kacsú nevetés. –

A szomorúság arcára új ráncokat
vésett az idő:
véres emlékü barázdákat hasít a szél,
s elborít mindent
megkövesítő, néma haraggal.

Az út rezzenetlen, belezuhan a sötét éjbe s hallgat
tovább.

S az égen, a felhők rongyai mögül
rémült lángnyelvek
csapnak rőten elő.

1912-ben született Besszarábiában. 1922-ben vándorolt ki Erec Jisráelbe. Kibuclapot szerkesztett, és ő írta az 1948-49-es függetlenségi háború himnuszává lett Pálmáh-dalt is. 1988-ban halt meg.